

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 20. mal. travna 1888.

List 16.

Za Tretjo nedeljo po Veliki noči. Praznik varstva sv. Jožefa.

Sveti Jožef! slavo Tvojo
Zviševati hrepenim;
Sprejmi toraj pesem mojo,
Tebi v dar jo posvetim.

Cerkev sveta dans praznuje,
Tvoj'ga varstva svet' spomin;
Svojim vernim oznanuje,
Kak' časti Te Božji Sin.

Milost Božja je spoznala
Te za naj bolj vrednega;
V varstvo Ti Marijo dala,
Dala Sina Njenega.

Še za varha si postavljen
Vse katoliške Cerkve zdaj; —
Brani jo, Svetnik preslavljen, —
Ji preti peklenški zmaj!

Sveti Jožef! varh naš mili,
Vari slednjega zmed nas;
Stoj na strani v vsaki sili,
Zlasti britke smerti čas! —

Jos. Levičnik.

Sveti Jožef.

K svet'mu Jožefu tecimo,
V varstvo *) se mu izročimo;
On mogočen je svetnik,
In v nadlogah pomočnik.

On visok je v néba slavi,
Ne pozabi nas v težavi;
Sveti Jožef, prôš' za nas
Tam pri Bogu slednji čas!

Sveti Jožef, varh naš mili,
Rad pomaga v slednji sili;
Je na zemlji skusil sam,
Kaj grení življenje nam.

Sveti Jožef je poskusil
In na zemlji kdaj okusil,
Kak naš kelih je grenák,
In za večnost boj težák!

Kaj prestal si za Gospoda,
Branil Jezusa — Heroda,
Ko iskal ga je trinog;
Kaj prestal takrat nadlog!

V daljni tje Egipt pobegneš,
Da Herodu se odtegneš;
Noč in dan živiš v skerbéh,
V reví tam na tujih tléh!

Ti rednik si Jezu-Krista,
Smili se ti Mati čista;
Gledaš njé ubožni stan,
V žalosti si noč in dan!

Ti si Jezusa, Marijo
Sam preživil s tesarijo;
Marsiktero noč budiš
V reví ti za nju živiš.

Tebe je Gospod proslavil,
Pomočnika nam postavil;
K tebi vsi naj pribežé,
Ki nadloge jih težé!

Pomočnik si v smertni uri,
Vsem odpró se néba duri,
Ki te tukaj prav časté,
Zgledom tvojim ti sledé.

K svet'mu Jožefu tecimo,
V varstvo se mu izročimo;
On nam sprosi srečno smert,
V večne slave spremi vert!

Ivan Zarnik.

*) Prihodnjo nedeljo se obhaja „varstvo svetega Jožefa, zavetnika vesoljne kat. Cerkve.“

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

VIII. Don Bosko ustanovi odgojilnico (internat).

Prostora mu je primanjkovalo, zato jih ni mogel veliko prenočevati. Ali skušal je kako drugač pomagati. Dajal je dečkom hrane, saj te tudi niso imeli. To je bilo ložje. Do 50 otrok se je vsako opoldne vsulo v njegovo stanovanje. Kakor kobilice so napolnili neute-goma vse stopnice, hodnike in dvorišča v Pinardijevi hiši.

Tedaj je bilo dokaj opravka v Boskovi kuhinji! Mati Marjeta se je sukala in kuhala, da je bilo kaj. Česar ni mogla sama, storil je Bosko. Nosil je vodo, cepil derva, pomival posode, šival raztergana oblačila svojim dečkom: nikdar se ni sramoval nobenega dela. Tudi za hrano ni bil izbirčen. Jedel je tisto, kar so jedli njegovi gojenci. Dasi je bil ta obed pri Bosku tako priprost, siromašen, — vendar ni bil nikdar brez smeha in živahnosti. Bosko je imel navado, da je vedno „dober tek“ voščil pred kosilom. Tedaj so se včasih dečki nasmejali, saj „dober tek“ so imeli zmeraj; če bi jih bil kedo videl, kako hitro so izpraznili svoje lončke, rekel bi, da je njim še prena-glo „potekalo.“

Tako se je obedovalo dan za dnevom v Boskovi kuhinji; hranjenci so prihajali in odhajali, le nekaj jih je imelo ob enem stanovanje pri njem.

Čez nekaj časa pa je doletela Boska nenavadna sreča. Njegovemu domačemu zavodu se je obetala lepša prihodnost. Kupil je namreč Pinardijevo hišo.

Pinardi je imel sicer vedno hišo na prodaj; ali zahteval je za-njo v eno — mer — 80.000 gld.

„Necega dne pride k Bosku.“ Tako rekoč za šalo reče:

„No, kako je? Ali Don Bosko res ne bo kupil moje hiše?“

„Don Bosko kupi hišo vsaki dan, — toda za po-šteno ceno.“

„Jaz pravim 80.000 frankov.“

„Se ne menimo.“

„No, koliko pa daste?“

„Drugi pravijo, da je hiša vredna od 26—30 tisoč; jaz dam za njo 30 tisoč.“

„Ej, če naredimo kupčijo, 500 gld. bote pa vendar še dali za šivanke moji ženi.“

„Zato se kregali ne bomo!“

„Pa takoj plačati?“

„Berž bom plačal!“

„V štirinajstih dneh — in vse skupaj?“

„Dobro! kakor vi želite?“

„Ali če se skesate, 100.000 „äre“ nazaj!?“

„Če ni drugač — tudi prav!“

Pinardi in Bosko si sežeta v roko, v 5 minutah je bila pogodba sklenjena.

Bosko je hišo kupil — ali kedo jo bo plačal? Ko je sklenil pogodbo — in še tako nevarno pogodbo — s Pinardijem, ni imel niti novčiča v žepu. Sklenil je pogodbo zaupaje v pomoč božjo.

In ravno tu pokazala se je očitno roka božja. Vsakdo mora reči: kar je storil Bosko, je naravnost prederzno; ali vsakdo mora tudi reči: čudna je previdnost božja, ki je Bosku na tako nenavaden način pomagala iz zadrege.

Komaj Pinardi odide, glej! tu pride duhoven, ki izroči v imenu grofinje Rikardi (Rica di) 10000 frankov.

Takoj drugi dan zglesi se pri Bosku menih ro-minijanec. Nekdo mu je izročil 20.000 fr., da jih porabi

v dobre namene. Prinesel jih je Bosku. Nazadnje podari še bogat tergovec lepo darilo 3000 fr. — Tako je Bog priskerbel — denarje, hiša je bila plačana. — Spominja nas ta dogodka skoraj na ono ljubeznjivo in prijetno v v starem zakonu, ko Abraham pelje svojega sina na goro Morijo, da ga tamkaj daruje. —

„Glej oče! tukaj so derva in ogenj in meč, kje pa je jaguje za žgavno daritev?“ — tako je vprašal zvedavi Izak. In Abraham zaupajoč v pomoč božjo odgovori: „Gospod bo že vse priskerbel.“ In priskerbel je Bog v resnici žgavni dar na gori. Kakor se je tam skazala previdnost božja, tako je božja roka čula nad Boskom, ki ni odrekla pomoči svojemu služabniku.

Pridobivši hišo Pinardijevo vravnal je Bosko po-slopje, kakor je menil, da bo služilo za njegove na-mene. Zavod se je zvikševal in širil čedalje bolj. Med drugimi načerti, ki so se rodili v Boskovi glavi, bil je najvažnejši ta: v obližji sirotišnice zidati se mora nova cerkev.

Dosedanja kapelica bila je pretesna, revna. Ker je bilo pri božji službi vedno toliko otrok, spridil se je včasih zrak, da je dečkom kar slabo prihajalo.

Povsod, kjer se hoče kaj zidati, je zmeraj prvo: denar in zopet denar! Tega pa Bosko nikdar ni imel mnogo. Pa z božjo pomočjo se je vse storilo. Sam kralj Viktor Emanuel je poklonil za novo cerkev pre-cejšno darilo, drugi so ga posnemali. Saj dobrih ljudi ni manjkalo, ki so iz serca radi podpirali Boskovo blago početje.

Leta 1852 (20. jan.) posvečen je bil novi hram Božji. Patron cerkvi je bil sv. Frančišek Saleški.

O priliki te slovesnosti bilo je, seveda, zopet veliko veselja med mladimi oratorijanci. Spominjali so se tedaj nekih besedi Boskovih, ktere je še pred leti in leti govoril, a spolnile so se zdaj natanko.

Ko so izdelovali prvo kapelico, tedaj so nametali okoli nje cele kupe zemlje. Dečki skakali in plezali so po teh gričkih. *) To je bilo največje veselje. Bosko njim ni nikoli kratil te zabave. Sam je prihajal k njim in veselil se je z njimi. Bosko je jako ljubil petje. Sploh je ravno s petjem skušal blažiti in odgojati nežna mlada serca. Naučil je dečke, da so popevali sv. pesmi. Sam Bosko je pesmim delal napeve.

Bilo je neko nedeljo. Bosko je pri otrocih na dvorišču. Vsi skupaj zapojejo navdušeni:

Češčena vsaki čas,
Bodita tu pri nas
O, Jezus in Marija!
Češčen Odrešenik,
Naš ljubi učenik,
In, mati ti, Marija!

Bosko reče na to: „Ljubi otročiči, mi danes tukaj popevamo — zunaj na prostem; ali tukaj na tem mestu bo stal enkrat lep altar, pred katerim bote poklekovali in prejemale sv. obhajilo in Bogu v cerkvi hvalo pre-pevali.“

Čez pet let se je to spolnilo. V resnici stoji tam altar nove cerkve. Gojenci pa so se domislili o posve-čevanju onih besedi Boskovih. (Dalje nasl.)

Kako protestanški deček resnice išče.

(Moč češčenamarije.)

V neki mešani šoli je protestanški deček posebno ljubil katoliškega sošolca. To pripoveduje „Märkisches

*) Zdi se, da se je veršilo vse ravno tako, kakor n. pr. sedaj v našem Marijanišču. Pisat.

Kirchenblatt“ v Berlinu. Slišal je od njega neki dan, kako se moli molitev „Češčena Marija,“ in povedal je to doma, kjer pa so mu protestanški domači rekli, da je to praznovérska molitev katoličanov, in da katoličani Marijo po božje časté, ko je vender le žena, kakor so druge žene. Zato deček potem ni več mislil na to molitev.

Nekaj dni pozneje sedel je v vozu, kateri je imel družino peljati v protestanško cerkev, in čakal je staršev. Za kratek čas je prebiral liste po biblijah, ki so ležale na sedalih v vozu, kar mu neprevidoma šinejo v oči tiste verstice, kjer sv. evangelist Lukež naznanja pozdrav angelja Gabriela do Marije Device. Vesél in začuden kar precej pripoveduje materi, ko je prišla v voz, kaj da je našel v sv. pismu. Mati pa mu berž vzame bukve iz rok in mu prepové še kterikrat o tej reči govoriti. (Je mar to protestanško svobodno preiskovanje — „freie Forschung“?)

Vendar pa dobri otrok ni pozabil beséd: „Češčena Marija, milosti polna, Gospod je s taboj; blagoslovljena si med ženami!“

Deček prihaja stareji. Ljubil je v globočini svojega serca Mater Božjo, ktera njemu ni veljala za navadno ženo, kakor so vse druge, sej je bila vendar Mati Boga Sina, nad katero je Bog izlil polnost svojih milost; sej njena hvala je v sv. pismu, ktero tudi protestantje spoznajo za besedo Božjo.

Pozneje je bral v bibliji tudi „Magnificat,“ v kterem presveta Marija Devica sama o sebi prerokuje: „Glej, odsihdob me bodo blagrovali vsi narodi.“

Nekega večera je doma govor nanesel na Marijo, in zopet so po luteranski šegi terdili, da Marija ni več kot vsaka druga družinska mati; zdaj pa deček po konci, in zakliče: „To ni res; Devica Marija je več kot navadna družinska mati! Bog sam je pozdrav viškemu angelju Gabrielu narekoval: „Ti si polna milosti.“ Ona je Mati Jezusa Kristusa in zato Mati Božja! Protestante, kakor je znati, nekaj tiščé naj Svetejšo in naj bolj zvišano med vsimi stvarmi obkladati s psovanjem in zaničevanjem. akoravno biblijo imajo za besedo Božjo; katoličani sami Mariji zasluženó ljubezen in čast darujejo in vresničujejo besede sv. pisma: „Glej, odsihmal me bodo blagrovali vsi narodi...“

Grom in tresk bi družbe ne bil mogel huje prestrašiti, kakor te besede. „Veliki Bog,“ poslednjič eden vsklikne. „ta mladič nam bo gotovo postal katolik!“

Toda, kaj je mogel za to štirinajstletni mladeneč? Ostal je pri svojem prepričanju in molil je.

Tekla so leta. Čas je odpravil vse zadržke, in ko je deček dospel do moške dobe, je postal iz njega goreč zavétnik resnice, dober katoličan s polnim prepričanjem.

O neki priliki obiše mlajšo sestro in ji pové, da ga serce boli, ker ona in vsi njegovi sorodovinci so ločeni od prave vere. Ona pa mu za odgovor prav ostudno in prevzetno psovko bersne zoper papeštvo in katoliško Cerkev, in ker so se ravno njeni otroci igrali njej pri nogah, se zagrozí in reče, da bi otrokom rajši sama nož v serce zabodla, kakor da bi imeli kdaj katoliški biti!

Toda — pri vsem tem je bila za-njo že zasvitala ura milosti, in eden pričujočih otrok te mlade žene je bil po božji previdnosti odmenjen za orodje, po kterem je Bog tudi njo pripeljal v naročje prave Cerkve. Kako se je to zgodilo?

Otrok eden ji namreč nevarno zbolí, — že se bori s smertjo, kar jo njegov stric (materin brat) nagovori, da naj moli „češčena-marijo“ in naj Bogu obljubi, ako otrok po priprošnji presv. Marije Device ozdravi, da bode nauke katoliške Cerkve resno preiskovala in ako

se prepriča, da so resnični, da postane katoličanka, naj bi jo ta korak stal kakoršnih koli težáv in žertev.

Sovražnik našega zveličanja je materi navdajal vsakterih bojzljivost in pritežnost; toda premagala je milost Božja in nada, da otrok ozdravi. Verže se na kolena in oba sta skupaj molila „Češčena si, Marija.“

Naslednji dan je bil otrok zdrav. Potolažena v v sercu se je mati zahvalila presveti Mariji Devici, „Tolažnici žalostnih.“ Tri mesce pozneje so se — ona, njena stareja sestra in njeni otroci že prištevali k vernikom edino-prave, nezmotljive, katoliške Cerkve. —

Zopet so leta tekla in pretékala. Naš spreobrnjenec — ime mu je Tuckerell — je bil 20 lét doživel v angleški državni službi; tedaj se mu vname želja, da bi svojim bratom, ki živé v zmoti, oznanoval pravo vero. Pristopil je v duhovsko semenišče v mestu Aire na Francoskem, tam je 16. jul. 1884 mašnik bil posvečen in zdaj misijonari v Sidnej-u v Avstraliji. —

Poslednje delo pokojnega župnika Janeza Volčiča.

(Konec.)

Naj k sklepu pridenem še njegovo jako lepo in podučljivo „poslednjo oporok“, ki tako lepo razodeva njegovo blago serce in mišljenje. Glasi se tako:

V imenu presvete Trojice, pod varstvom Naše ljube Gospe presv. Jezusovega Serca in sv. Jožefa sklenem pri zdravi pameti svoje poslednje sporočilo, katero naj tudi po moji smerti veljavo ima.

1.

Mojo preubogo dušo naj spremita preblazena Mati in Devica in ljubi sv. Jožef pred usmiljenega Jezusa, našega pravičnega sodnika, ter naj ga milosti prosita za-me, ki sem ga v svojem življenji tolikokrat hudo razžalil, da me sodi po svojem neskončnem usmiljenji in ne po mojih velikih hudobijah.

Truplo moje naj se spodobno pokoplje, v počernjeni trugi, brez vsake nepotrebne olepšave.

2.

Svoje brate in sestre prosim:

a) Naj molijo za naše pokojne starše in za vso ranjco zlahto. Tudi za-me naj molijo, ker moja uboga duša bo pričakovala njihove pobožne molitve.

b) Naj za menoj ne žalujejo; temveč naj se med seboj zastopijo, eden drugemu pomagajoči. Naj skerbe za zveličanje svoje duše, da se enkrat tam v nebesih združeni veselimo. Nikakor naj se zastran moje zapuščine nič ne hudujejo ali kregajo. Nič nismo seboj prinesli, pa tudi nič pozemeljskega seboj ne ponese.

3.

Svojim faranom sporočim:

„Ljube duše! ker bom oster odgovor dajal svojemu sodniku za vas: Molite za me! Ne pozabite mojih naukov in živite po njih, da se vsi v nebesih enkrat vidimo pri Jezusu in naši ljubi Gospej in pri sv. Jožefu. Ko bote moj grob videli, zdihnite za mojo ubogo dušo in spomnite se, da bodete tudi vi prišli kmalo za menoj.“

4.

Moj ljubi brat A... ima popolno pravico do vsega premoženja, kakor to stoji ali leži, in sicer deloma v povračilo za posojeni denar, deloma pa v plačilo za njegovo službo; ker posodil mi je že 16. dec.

1875 dvesto goldinarjev, in ko sem 10. febr. 1884 brata Fr. . . popolno plačal in odrajtal, mi je A. . . zopet posodil 400 gld. Od teh 600 sem mu dolžan vse obresti. — In ker mi ljubeznjivo in zvesto služi že od leta 1858, — če računim vsako leto le po 70 gld. (pa je zaslužil veliko več), bo vse moje imetje komaj toliko zneslo, da bo komaj poplačan on, ko bo še odrajtal, kar je v naslednjih §§.

5.

Ubogim Šmarješke fare naj A. . . razdeli 10 gld., za obleko ubogim šolarjem 20 gld.

6.

Kar bo ostalo neopravljenih maš, naj A. . . odrajsa g. kaplanu.

7.

Vsako družince, hlapec ali dekla, ki je o moji smerti v moji službi, naj dobi za dva meseca naprej pogodeno plačo. Po verhu naj dobi še toliko gold., kolikor let mi je služil. —

8.

Tratna za „Podgrajsko cerkvijo,“ njiva na Reber“ in mali vertec pred Podgrajskim farovžem naj ostane mojemu nasledniku Podgradom v poboljšek, ki se mu ne sme nikdar in nikoli kaj vrnjati. Le davek naj plačuje in vsako leto naj opravi dve sv. maši za-me in za mojo žlahto. Eno, ako mogoče, na obletnico moje smerti.

9.

Moj vinograd v „Mevci“ in moj gozd — listnik — na Brezovci, naj živa moj naslednik v Šmarjeti, kar se mu nikdar in nikoli kaj vrnjati ne sme. Zato naj zraven davkov opravi vsako leto za me in mojo žlahto vsaki petek v postnem času, to je šest petkov, navadni sv. križev pot in sv. mašo pri privilegiranim oltarju sv. križa. V obletnico moje smerti pa, ako moč, eno sv. mašo za vžitek malega travnika pri malnu v „Zdravcih“.

Opomba. Ako bi se ta malenkost kateremu župniku (Podgradom ali v Šmarjeti) v 8. 9. od katere koli gosposke vračunati hotela, ali bi pa kateri župnik tega ne hotel prevzeti, naj dotični župnik to prodá in skupščino za sv. maše po 1 glu. takoj oberne.

10.

Gojzd v „Dobrovcu“ naj A. . . prodá in čisti znesek med brata Fr. in Jak. . . in sestro M. . . razdeli.

11.

Ako bi kedo ne bil zadovoljen s tem, kar mu bo A. . . po sporočilu tem odrajtal, naj ne dobi čisto nič, ker nikomur drugemu, razun A. . . , nisem nič dolžan.

12.

Visokočastite gospode, ki bi na moj pogreb prišli, prosim, naj se v ljubezni spominjajo moje uboge duše. Bog naj poverne vsem meni skazano ljubezen.

13.

Moj spominek naj bo mala kamnita plošča, brez vsake nepotrebne lepšave z napisom:

Milo kličem s temne jame:

Moli, o prijatelj, zame!

Šmarjeta 14. prosinca 1887.

J. Volčič, l. r.

Naj služi ta dodatek v to, da spoznavamo in umemo ceniti prave domoljube. Prizadevajmo si pa tudi, da jih posnemamo, vsak po svojem stanu in poklicu, svojemu narodu in sebi na časno blagostanje in večno izveličanje.

P. Florentin Hrovat.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Slovestvo.) Vječno svećeništvo. Sastavio kardinal Manning. Preveo Mihajlo Terbojević, djakon biskupije Križevačke. Troškom kaptola Vrhbosanskoga. Sarajevo 1888. Tisk Spindler-Löschnerjev. — Knjiga je posvećena presvitl. gosp. Eliju Hraniloviću, škofu Križevskemu in potjerena od prevzviš. nadškofa Jos. Stadlerja.

Prevoditelj tega prelepega dela Manningovega pravi v Pripomeniku: Pripravljajoč se za sv. djakonsko posvećenje, iskal sem duši svitlobe in hrane v tej knjižici kardinala Manninga. Da v njej obseg bolje sežem in ga zapornim, pričel sem knjižico predstavljati. Poterdila me je in razveselila: „Vozveselihsja o rekših moje: v dom Gospoden poidem“ (laetatus sum in nis, quae dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus.) — Ko je bilo pretolmačenje dodelano, rekli so mi prijatelji in višji, da morem tudi drugim koristiti. Prevod sem zveršil ko kandidat svećeništva, in ne ko kandidat jezikoslovja. „Daj Bože, Pastiru dobri, da i ovakov prijevod dragima koristi — više nego meni — sve na Tvoju slavu.“

Le malo jih umeva pri nas angleščino, da bi čitali omenjeno knjigo v izvirnem jeziku — angleščini —, ložej pa v gladki hervasčini; torej smemo lepo delo toliko gorkeje priporočiti, zlasti mlajšim gg. duhovnom in bogoslovcem. G. prevoditelj je našel v Manningovem delu, luč in hrano; zanašati se smemo, da to isto najdejo v njej enako naši slovenski čitatelji. —

Na prav lepem papirji in znatni osmerki ima 224 strani. V dvajsetih razdelkih obravnava: „Narav, moč, trovrstan odnošaj svećeništva, dužnost svetosti, pomoćna sredstva za savršenost svećenika, svrha svećenikova, pogibelji, pomagála, izvor uzdanja, dragocjenost vremena, muke, svećenik pod krivom obtužbom, prijatelj svećenikov, svećenik — propovjednik, sloboda svećenikova, poslušnost, nagrada svećenikova, kuća, život, smert svećenikova.“

K sklepu naj pridenem še močno koristno molitev za vsacega duhovna, namreč:

Oratio

S. Gregorii Magni, Anglorum apostoli.

Deus, qui nos pastores in populo vocare voluisti, praesta quaesumus, ut hoc quod humano ore dicimur, in tuis oculis esse valeamus, per Dominum nostrum Jesum Christum, qui vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum. Amen.

Imenik duhovnov svetovnega in redovnega stanu Ljubljanske škofije (šematizem) za leto 1888 je izšel tiskan v kat. tiskarni v Ljubljani ob koncu meseca marca, in se prodaja v kn. šk. pisarni, iztis po 80 kr. Pomnožen je, v mnogem oziru predelan; od tod zakasnjenuje.

Napervo sta naznanjena patrona, varha, in sicer: sv. Jožef kranjske vojvodine, in Ljubljanske škofije ss. mm. Hermagora in Fortunat. Začenja se pod naslovom: „Sv. rimska katoliška Cerkev“ — z njenim poglavarjem: Summus Pontifex, Leo XIII itd. Dalje je versta kardinalov škofov — njih 6; kardinalov mašni-

kov — njih 44, in kardinalov diakonov — njih 13. Metropolit, nadškof Goriški dr. Alojzij Matija Zorn. Ljubljanska škofija. — Ordinarius: R. C. DD. Jakobus Missia, dr. itd., ki bodo letos 30. junija obhajali 50letnico svojega rojstva. Nasleduje versta škofov ljubljanskih, proštov ljubljanske katedrale, in novomeških proštov.

Potem je kapitelj stoljne cerkve sv. Nikolaja škofa, pri katerem so s prošitjo izpraznjeni še 3 kanonikati.

Zatemi so častni korarji (6), knezoškofijski konzistorijalni svetovalci (actuales) (11); kancelija kn. šk. ordinarijata, prosinodalni sodniki (8) in prosinod. eksaminatorji (12). Na 20. strani so svetovalci škofijskega konzistorija 12) — in duhovni škofijski svetovalci (35, recte: 36, eden izpuščen). Na 22 strani so profesorji teologije, knezoškofijsko semenišče, Alojzjevišče. Nasledujejo duhovni učeniki verstva na srednjih in začetnih šolah v Ljubljani; na 24. in 25. strani so cerkveni šolski nadzorci (pro foro ecclesiastico) in c. kr. državni (pro foro civili).

Na 26. strani se začne razverstenje fará naše škofije, ki je razdeljena še po starem: Gorenjsko (Carniola superior) s 6 dekanijami. Dolenjsko (Carniola inferior) z 8 dekanijami; Notranjsko (Carniola interior). Župnije, fare, so kaj lepo zverstene; posebnosti ali novosti so te-le: Imena duhovnov so zdaj natisnjena s kerstnim imenom in potem še le s priimkom, zraven je leto rojstva (n.), posvečenja (o.) in nastopa duh. službe (c.). Pri kerstnih imenih Janezov, Francetov, Antonov je po večem razloženo, kateri patron je pravi, na priliko: Auton Erem., ali P. itd. Ali bi ne bilo bolje pisati: Franc. „Seraph.“ namesto „Assis.“ (pag. 60)? Pred so bile podružne cerkve zraven farne cerkve, zdaj so za imeni duhovnih pastirjev.

Duhovnov naše škofije je po drugih škofijah 12. Umerlo je svetuih duhovnov leta 1887 v naši škofiji 18, ki so nam v posebni spomin pri sv. maši priporočeni. V duhovskem semenišču je semenišnikov 80. Zunaj semenišča jih je pa 9 in sicer 2 v Alojzjevišču, 5 zunanjih ali pravih „eksternistov“, in 2 v Rimu v kolegiju nemškem in ogerskem. Vseh skup tedaj 89.

II. oddelek: Clerus regularis, redovniki: 1. Trije konventi redovnikov sv. Frančiška Seraf. Reform., v katerih je frančiškanov 41; 2. dva konventa m. b. očetov kapucinov, v katerih je 6 mašnikov. 3. Rezidencija oo. družbe Jezusove v Ljubljani pri cerkvi sv. Florijana m., kjer je 5 očetov mašnikov in 2 brata. 4. Hiša misijonske kongregacije sv. Vincencija Pavljana v Ljubljani pri cerkvi najsvetejšega Serca Jezusovega, kjer je 5 očetov misijonarjev z 9 laiki.

Redovnic sv. Uršule v Ljubljani je 45, in v Škofji Loki 37, ki oskerbujejo vnanno in notranjo deklško šolo.

Usmiljenih sester kongregacije sv. Vincencija Pavljana, ki strežejo bolnikom v bolnišnicah, v norišnici pri Polju, in v zavetišču Lichtenturnovem, je 81 v Ljubljani; v Begunjah v jetnišnici zapertim oskerbljevalk je pa 42. Šolskih sestrá je v Marijanišču na Poljanah 7, v Repnjah pri Vodica 4, in v Šmihelu pri Novem mestu, ki uče gluhoneme deklice in imajo dekl. šolo, je 5.

Skupni pregled škofije Ljubljanske v začetku leta 1888 kaže: 20 dekanij; kanonikatov 17, prazni 4; fará ter župnij 273 — praznih 50 — na teh farah ni župnika kanonično umestenega, so pa administratorji, ali kapelani itd.; 6 fará je, na katerih ni postavljenega nobenega duhovna, 2 lokaliji, obe prazni, 3 vikarijati; starih kapelanij je 11, ena je prazna; ekspozitur 20 (9 praznih); kapelanij je 225 (praznih 89); manemisarijatov 6 (vsi prazni); in drugih beneficij 45 (praznih 19).

Cerkvá župnijskih je 310, podružnic 1005, konventualnih ali klosterskih 8, in 181 kapelic.

Duhovnov kanonikov je 13; duhovnov dušnih pastirjev 417, v drugih službah 26, v pokoju 54, iz ptujih škofij 14.

Duhovnov redovnikov je 52; gospá reda sv. Uršule 82; usmiljenic 123, šolskih sestrá 16.

Rimskih katoličanov je 572.389, katoličanov gerškega obreda 150; nezedinjenih gerkov 288; protestantov 354, judov 74.

Novo, razun tega, da je pri župnijah praznih (vakantnih) naznanjeno, ktere župnije župnik jo oskerbljuje, je razverstenje duhovnov po kanonični starosti, s čimur je mnogim, ali vsim vstrežen. Zapisnik duhovnov po abecedi je sprejel tudi imena redovnikov, česar ni bilo dozdej. Zadnji abecedni oddelek župnij in kuracij je tako, kakor v prešnjem imeniku. Nazadnje so še tiskani gimnaz. dijaki, ki bivajo v Alojznici.

Kakor je imenik zdaj napredoval, tako bo gotovo prihodnjega leta še popolnši in natančniši. Svojim tovaršem, ko vidimo, da je naraščaj katoličanov vedno večji (l. 1887 bilo je katoličanov 569.813 — l. 1888 pa: 572.389), priporočam, naj bi posebno o kvaternih nedeljah vernikom prav posebno priporočali: Rogate Dominum messis, ut mittat operarios in messem. — Messis quidem multa, operarii vero non solum pauci, sed pauciores et debiliores.

M. J.

Z Vinice 11/4. (Poterdilo. Požar.) S priserčno hvaleznostjo poterjujem, da sem prejel svoto zbirki 75 gld., ki ste mi jo, prečastiti gospod blagovolili poslati za siromake pogorelce.

Rad bi bil Vam koj odgovoril, ali ni mi mogoče bilo zarad obilnega posla. Tudi danes me stiska in ne vem, kdaj bom imel kaj bolj prilike za pisanje; zatoraj vsaj danes, kolikor moč, o požaru.

Po 8 zj. 28/3. t. l. peljal sem se memo hiše št. 45, kjer je kesneje ogenj nastal, na sv. obhajilo v vas Učakovice. Potrebujem navadno s konjem, da vse vpravim iz doma do doma, nekaj čez eno uro. Ko sem se vračal od imenovane vasi proti domu, začel se je dim valiti iz št. 45. in preden sem prišel $\frac{1}{4}$ ure peš od Vinice na Sečje selo. bilo je že vse v ognju Vinica, Podklanec in Gelek. Ljudje so bili većinoma iz doma; ali tudi doma ni se dalo kaj opraviti, ker se je ogenj tako hitro razširjeval; če so kje kaj venkaj odnesli, zgorelo je zunaj. Sploh so rešili ljudje komaj to, kar so imeli na sebi. Živež, obleka, vino itd., to je vse zgorelo. Blaga (živine) je tudi več živinčet zgorelo. Ko sem prišel iz Sečjega sela (kjer sem konja pustil) peš na farovski vert, bila so vsa farovška poslopja v ognju. Blago je bilo še vse v hlevih, iz farovža je bila nesla kuharica enkrat nekoliko svoje, moje, in njenega brata obleko, dekli pa svojo, drugo je bilo vse notri. Noben človek si ni več upal v farovž. Poskušal sem tedaj jest, da bi vsaj naj bolj važne stvari rešil, — večkrat zastoj; ljudje so kričali in mi branili, da naj ne grem, da me ne podsuje. Jest se za vse to nisem brigal, in slednjič se mi je posrečilo, da sem prišel v farovž in pobral najprej nar potrebniše reči. Za menoj so jo potem vbrali drugi ljudje in smo rešili farne reči, pisma itd., kolikor je bilo mogoče, in tudi moje stvari, kar jih do takrat še ni bil ogenj končal. Ogenj smo potem vendar ustavili, tako, da ste vsaj še dve sobi v farovži, kjer moremo stanovati. Naj lepši 4 sobe so pa pokončane, tako tudi vinski hram z vinom in posodo. Druga farovška poslopja so do tal zgorela.

Zopet imam mnogo opravil in ni mi mogoče več pisati.

Bode kar že vzrok požaru, potreba je dokaj velika, zlasti ker je velika dragina.

Prav dobro bi bilo, da bi se še kaki dobrotniki nas spominjali, posebno da bi se spominjali tudi podružniške cerkve sv. Jožefa, ki je popolnoma zgorela in je ne bomo mogli več postaviti, ako ne bo dobrotnikov.

Juri König,
župnik.

Teržaški duhovski imenik za l. 1888 ima v začetku versto škofov teržaških čveterih, zdaj zedinjenih škofij, ter v vsem skupaj v 16 dekanijah 328.146 duš. Za té ima 93 fará, med temi 17 izpraznjenih; 2 vikarijata; 19 kuracij (2 spraznjeni); 52 kapelanij pri podružnicah (24 spraznjenih); 102 farni kooperaturi (48 praznih); 5 moških samostanov, 1 ženski; 2 hospica. — Mornarski duhovni so trije: Prečast. g. J. Račič, nadžupnik, in čč. gg.: Jož. Buzzi in Fr. Hrovat; 15 pa je vojnih kapelanov 2. reda. Bogoslovcev je 50; v mladenškem semenišču 36 mladenčev. Umerlo je l. 1887 duhovnov 7, in že letos 1. R. I. P.

Terst. (*Quaestiones in tentamine prosynodali 21. Februarii et seq.*)

a) E theologia dogmatica. I. Demonstratur. Romanum Pontificem, cum ex cathedra loquitur, in definienda doctrina de fide vel moribus eadem infallibilitate pollere, qua divinus Redemptor Ecclesiam suam instructam esse voluit. — 2. Probetur, Spiritum Sanctum Deum verum esse, Patri et Filio consubstantialem, Personam ab utroque tamquam uno principio, procedentem. — 3. Quid docet revelatio divina de sorte iustorum in caelis?

b) E theologia morali. — Quid est lex humana et quibus proprietatibus pollere debeat. Quibus argumentis probatur Ecclesiam esse instructam potestate legislativa, i. e. directiva et coercitiva independentem a civili potestate? — 2. Quid requiritur ut actio humana imputabilis sit ad meritum vel demeritum. Proponatur exemplum. Quid requiritur ut omissio alicuius praescriptae actionis imputabilis sit ad culpam. Adiungatur exemplum practicum. Quid requiritur ut effectus actionis vel omissionis imputari possit ad meritum vel demeritum. Propositio illustretur exemplis. — 3. Ad quid obligat praeceptum sanctificandi festa. Quomodo impleri debeat praeceptum audiendi Missam et quae sint causae excusantes ab hoc praecepto. Quanam opera servilia diebus festis prohibentur.

c) E iure canonico. Exponentur distincte obligationes parochorum tam eae, quae spectant ad curam animarum stricto sensu (munus pastorale), quam eae, quae respiciunt gestionem officii parochialis in negotiis curialibus et in conscriptione librorum parochialium. — 2. Enumerentur omnes causae canonicae, quae adduci possunt pro impetranda dispensatione super impedimentis matrimonium dirimentibus. Quomodo parochus obveniente casu se gerat oportet? Super quibus impedimentis (sint iam dirimentia, vel impedientia tantum) dispensatio petenda est etiam ab auctoritate politica? — 3. Demonstratur Ecclesiam habere ius bona temporalia sibi acquirendi eaque administrandi. Quanam obligationes parochi incumbunt in administratione bonorum Ecclesiae.

d) Ex homiletica. Exaretur paraenesis seu allocutio ad iuventutem ad primam Communionem accedentem, qua excitetur in ea affectus, cum debita reverentia, devotione ac amore suscipiendi hoc admirabile venerabileque Sacramentum.

RR. DD. Antonius Kjuder et Josephus Kompare semet examini subicere, atque ambo ad sexennium adprobati sunt.

Iz Rima, 12. sušca. V torek zjutraj smo srečno prišli v Loreto. Maše so bile do petih popoldne. Potem laška pridiga (govoril g. Alpi), nemška (govoril g. Wihs), slovenska (govoril g. Križanič). V večno mesto smo došli včeraj, obiskali cerkev sv. Petra, in terg nekdanjih Rimljanov, danes maša sv. Očeta Leona XIII, ki so bili sprejeti z vsem navdušenjem od Francozov, Avstrijanov, Bavarcev, Dalmatincev, Bosnjakov. Potem oddajanje darov.

Iz Rima, 14. apr. (*Naši romarji.*) Včeraj (13. mal. travna) smo obiskali katakombe sv. Karišta, in maševala sta pod zemljo (pod cerkvijo sv. Boštjana) ljubljanski in sekovski škof. Poslednji so tudi svoje verne ogovorili in rekli, da na tem mestu, kjer sta bila pokopana ss. Peter in Pavel, se bode danes daritev sv. maše darovala nebeškemu Očetu, ravno tako kakor so jo nekda v teh prostorih pod zemljo opravljali. Sveti Julijan mašnik je bil tu na tla z nogami priklenjen; kristijani mu prinesó kruha in vina, Julijan oboje posveti, sam zavžije in tudi vernim da zavžiti Jezusa Kristus, in z nebeško jedjo poterjeni prestanejo mučeniško smert. Tudi podertijo cerkve sv. Domitile, ki je bila tam pokopana, smo obiskali in srečo imeli v teh podzemeljskih nekdanjih grobéh sv. mašo slišati. Popoldne je bilo obiskanje nar lepši cerkve Matere Božje (Marije Snežnice) in pa lavretanske cerkve; pa tudi cerkve sv. Križa in svete stopnjice. Verni Nemci, Slovenci in Lahi, iz Avstrije so v resnici romarji, ki so po vseh teh svetiščih z vso pobožnostjo molili za odpustke.

Danes (14.) je govoril kardinal Hergenroether, Goriški vikši škof so pa opravili veliko slovesno mašo v cerkvi „dell Anima.“ Francozi in Jugoslovani so pa imeli zašlišanje pri sv. Očetu, in tudi drugi Slovani, ki so se jim hotli danes pridružiti.

Zašlišanje družih Avstrijancev bode v ponedeljek (16. mal. travna).

Čedalje bolj se vidi, da bi bilo nar lepše in koristnejše, ko bi bili Slovenci zase posebno romanje napravili. Z Bogom!

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Ostali smo zadnjič v Benedkah. Omenjeni verli pevci v jezuitovski cerkvi so bili mladenči stari po 16 lét in dalje — iz meščanskega, rokodelskega, tergovskega, delavskega, gosposkega, tudi plemeniškega stanú. Vprašam mladenča ki je poleg mene, je li to kakova družba ali bratovščina? Da: to je družba Device Marije, po vodilu jezuitovskem; danes imamo skupščino, pa tudi vsaki večji praznik D. Marije tako slovesno; navadno pa vsaki mesec.

Sedaj došel je duhoven pred oltar. Zagrinjala se na oknih zagernejo, postala je nočna temina, le nekaj sveč je svetilo. Iskreno je govornik govoril. Milo, vroče in gniljivo je razlagal veliko-pomenljivi dan rojstva blažene Device, Božje Matere; vsakega je veleučeni govornik peljal k zibiki neomadežane Izvoljene, vsem ljubeznjivo kazal: kedo je to dete... Kaj bo iz te devičice, — kako se ji bo godilo na zemlji, — kako po smerti v slavi nebeški. — Vsakemu je podal od zibike brezmadežnega deteta primernih in lepih nauk. Naposled je pa blagi govornik tako priserčno, v imenu vsih, presv. Devico, malo dete v zibiki, častil in prosil, da so solze iz oči ronile.

Sedaj so vse mnogobrojne sveče prižgane. Trije duhovni pristopijo k oltarju. Izpostavi se Najsvetejše. Družbeniki vsi izpojo „Pange lingua“ do poslednjih dveh kitic. Zapojo dalje v dva kora razdeljeni lavr. litanije; prvi nježno-milo jedno versto, drugi močno in veličastno drugo versto, in tako naprej. Potem so zapel

vai „Tantum ergo in Genitori.“ Sedaj požvenkljaj. Svečenik vzdignejo v rokah Najsvetejše. Resnobna tihta nastane. Delijo počasi in precej časa blagoslov. Požvenkljaj v znamenje, da je blagoslov že podeljen. Zapoje se: „Kruh iz nebes si jim dodelil“ i. t. d. z molitvijo: „Bog, ki si nam v prečudnem Zakramentu“ i. t. d. Najsvetejše se odmakne.

Sedaj družbeniki zapojó „kompletorij,“ sklep duhovnih cerkvenih ur bl. D. Marije. Potem pa „Salve Regina“ tako nebeško-milo in vzvišeno-slovesno in pomenljivo, da se mora serce topiti; svetih čuti in veselja sem jokali, kakor dete. V takovi družbi, tako ganljivo, pobožno in slovesno še nisem nikoli obhajal rojetva D. Marije, vse svoje žive dni ne, kakor tu v Benedkah, v družbi mladenčev Marije Device.

Hvala Bogu! Zdrava Marija. Živi Jezus in Marija v srcih vseh ljudi!

Predragi! Odkrito rečem, da mi smo v cerkvenem življenju, znanju, praznovanju in več drugem komaj abecedarju jednaki. Dajmo napredovati v tem! Marsikateri Slovenec je bil že v Benedkah; javljane kedo je pa bil v tej čudalepi jezuitski cerkvi? Stoji blizu vzhodnjega konca mesta, v ulici blizu preliwa med mestom in mirodvorom; skoraj blizu kraja, ki se imenuje „Nuovi fondamenti.“ Poleg cerkve je velikanski samostan očetov jezuitov, sedaj vojašnica. Ako, kedo kedaj dojde v Benedke, naj obiše to cerkev; potem pa ono karmelsko cerkev blizu kolodvora, ravno pred železnim mostom čez veliki kanal. Ne bode mu žal, kaj lepšega iz marmorja bode težko kje kdaj vidil; zraven pa še tako vkusno in umetniško.

(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Na Dunaju bo v spomin 40letnega vladanja Nj. Veličanstva Frančiška Jožefa velika razstava. Cesar sam jo prične 14. maja.

Na Dunaju se je 10. t. m. zopet pričel državni zbor. Med drugim pride na versto tudi Lichtensteinov predlog za versko šolo.

Kranjski poslanci so se velikonočni ponedeljek v posebnem shodu v Ljubljani zedinili, kako bodo postopali v državnem zboru. Posebej se baje hočejo poganjati, da bi se Kranjska gimnazija zopet ustanovila.

Za versko šolo prihajajo na Dunaj ogromna števila prošenj iz vsega cesarstva. Že 14. t. m. je naznanjal zapisnikar J. Heindl, da je do takrat dospelo iz 4.907 farnih srenj že 638.576 podpisov. In pristavil je: „Katoliško ljudstvo je govorilo!“ Od takrat pa je prihajalo zopet veliko število novih, ter noben pametni človek ne more dvomiti, kaj da želé katoliški narodi.

Rim. Sv. Oče so 12. aprila maševali v cerkvi sv. Petra za avstrijske in francoske romarje. — Na večer je dekan J. Sterbenec (v shodu All' Anima) prav verlo govoril slovenski. Nadškof Zorn so mu čestitali in ljubljanski knezoškof se mu zahvalili. — Tako se je telegrafovalo „Slovenču.“

Zaslišanje pri sv. Očetu je bilo napovedano za ponedeljek (16. t. m.). V torek (17. apr.) je bila zahvalna pesem v cerkvi „del Campo Santo,“ in s tem bi bilo dovršeno skupno potovanje prvega oddelka naših romarjev.

13. t. m. so imeli Francozi zaslišanje pri sv. Očetu; 14. t. m. pa Hervati pod vodstvom škofa Strosmajera.

Ta dan je bilo več Slovencev na veliki kupoli cerkve sv. Petra. Ta dan je tudi kardinal Hergenrother pridigal, nadškof Goriški pa imel slovesno mašo v avstrijskem

hospicu „all' Anima.“ Tudi je bila ta dan popoldne spoved in v nedeljo sv. obhajilo za romarje.

V torek, 17. t. m., je bil velik del romarjev odmenjen v Neapol.

Ta dan so sprejeli sv. Oče vse v Rimu pričujoče škofo. —

Avstrijske romarje, njih 6000, so sprejeli sv. Oče 16. aprila. O poli ene so se prikazali Leon XIII., spremljani od 15 kardinalov. Grof Perger je bral adresno. Sv. Oče so se v priserčnem govoru zahvalili romarjem za njih ljubezen in vdanost in omenili so tesne zveze, ki je med avstrijsko cesarsko hišo in med sv. Stolum, priporočili so romarjem verno zvestobo in ljubezen do presvitlega cesarja, ter jih opominjali, da naj se stanovitno poganjajo za versko podučevanje in odgojo mladine itd.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali traven (april.)

a) Glavni namen:

Pogosto obhajilo.

b) Posebni nameni:

26. *Marija dobrega sveta.* Kat. knezi in njih svetovalci. Dve marijanski kongregaciji. Nevarna operacija.

27. *S. Peter Kanizij.* Dobra vzgoja otrokom. Društvo sv. Kanizija. Več potnikov. 2 bogoslovca.

28. *S. Pavel od Križa.* Vse priporočene važne dušne zadeve. Premnogi posli kerščanske gospode, posebno eden iz njih.

29. *S. Peter Kr.* „Duhovni in obhajanci.“ Več birmancev. Nekteri prav mlačni. Nekdo, ki je na telesu in na duši v nevarnosti.

30. *S. Katarina Sienska.* Pospešovatelj molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine. Vse poslance, pa še ne uslišane zadeve. Meseca aprila zamerli in udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, kateri bodo umerli meseca maja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neko prav hudobno, do Sodome spačeno gajezdo posebno priporočeno za spreobrnjenje. — Več razuzdanih in tatinskih otrok. — Naši romarji. — Dve bolni osebi. — Sirota, v nevarnosti pogled zgubiti, za pomoč.

Zahvale.

Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca sem se priporočila v svoji hudi dolgi bolezni, ktera mi je že veliko skerbi delala, da bi kdaj ozdravela. Namenila sem v čast Njej, ki je „Zdravje bolnikov,“ devetdnevno opraviti, in tudi po „Danici“ razglasiti, ako mi pomaga. Res sem ob koncu devetdnevne ozdravela ter si zopet zamorem z delom svojih rok vsakdanjega kruha zaslužiti. Proserčna zahvala toraj naznanjam za dobljeno pomoč Njej, mogočni Pomočnici, ktero vaim bolnikom, dušnim in telesnim, serčno priporočam!

Gorenje Vreme, 8. aprila 1888.

Marija Hreščak.

Deklina, v bolezní zmešana, se je na priporočanje prijateljic k N. lj. G. in sv. Jožefu, ter po začeti 9dnevni zopet zavedila, da je prejela ss. zakramente in se ji je tudi na bolje obrnilo. Bodi priserčna zahvala N. lj. G. in sv. Jožefu! A. J.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. V bratovščino N. lj. G. presv. Serca Jezusovega pristopilo je v teku tega četertletja, in sicer, od 1. januarja do 18. aprila pri ljubljanski podružnici za slovenske dežele 2674 novih udov. Vseh udov šteje zdaj ta bratovščina med Slovenci 135.590. Res, lepo število, katero pa vedno vidno raste, ter kaže pobožnost vernih Slovencev.

Meseca majnika upa bratovščina v Ljubljani dobiti svojo društveno zastavo. Mnogo so že darovali nekateri dobrotniki v ta namen, a še žuga primanjkljaj kakih 2—300 gld. Močno bi ustregli, kateri bi v ta lepí namen kaj pripomogli.

Ljubljana, 18. aprila 1888.

M. Kolar.
tajuik.

Iz dijaške kuhinje zopet kaj. Preteklo mesec so bile vzrok kozé in velikonočne počitnice, da se je financ-minister nekoliko poživil. Mesec sušec (marcij) pa je zopet pobral samo za ljudsko kuhinjo 141 gld. 51 kr. od 93 mladenčev. Precejšnje število družin in tudi mnogi izmed onih 93 pobere vsak mesec zopet precej lep znesek za šolske potrebe, k obleki, k stanovanju itd., česar pa minister nima do vinarja soštetega. Čisto natanko pa Bog vé, ki bode tudi blagim dobrotnikom tisuč- in tisučkrat povernil vse, kar dobrega storé mnogokrat hudó terpeči šolski mladini. Še najbolj mučno pa je, ako po soparnem potu skoz polovico leta kdo večkrat zaradi skaze v eni sami tvarini mora svoto 20 gld. plačati, ali še celo leto zgubiti. Ali naj mar vsak ponesrečeni šolo na kol obesí?.. Vsim je dobro znano, da mnogi, ki so bili kterikrat zašli med ternje „ubogih trojkarjev,“ so pozneje vendar še postali prav koristni delavci na vednostni ledini in ne redkokrat tudi celo veliki gospodje. Ali ni res?.. Ni tedaj še dokaz, da kdo nima poklica za kaj višega, ako mu številski drobci, poljski hrošci, jezični pikci in pregibci enkrat noge spodmaknejo. Kdo ni videl in skusil da za vsa premnoga orodja in tvarine odperie glave ne rastejo na vsakem teršu, iz kterega se pa vendar dá kaj postavnega narediti!

Djanje sv. Detinstva — v poduk malim in odrasčenim. Teh koristnih knjižic je ravnokar prišel na svetlo osmi zvezek, ki ga dobivajo brezplačno vsi udje „sv. Detinstva.“ Knjižica s 112 stranmi je polna prijetnega in koristnega branja.

† Č. g. Mat. Ševelj, župnik v pokoji, umerl je, previden s ss. zakramenti, po dolgem bolehanju pa kratki bolezní, danes 17. apr. blažene smerti. R. I. P.

Stari Log, 17. apr. 1888.

P. B. adm.

Slovstvo. Molitev, velik pripomoček k zveličanju. Spisal sv. Alfons Marija Liguori. Izdal s pridjanimi molitvami pri dopoldanski in popoldanski službi Božji

dr. Anton Jarc.

Dobiva se v „Katol. tiskarni.“

O tej knjižici pisatelj sv. Alfons Lig. sam pravi: „Izmed vseh duhovnih spisov, ktere sem izdal, je ta razprava o molitvi vernim gotovo naj koristnejša, ker je molitev neogibljev in gotov pripomoček, da dosežemo večno življenje in milosti, ki nas tje vodijo. Želim, da

bi se tiskalo od teh bukvic toliko iztisov, kolikor je kristjanov na zemlji, da bi vsakemu dal po en iztis, ter bi vsi brez razločka spoznali: kako potrebno za zveličanje je moliti.“ To se kaj lepo zлага z mislimi sv. Očeta Leona XIII, ki toliko goreče priporočajo molitev in gotovo tudi z njo dosežajo tolike vapehe. — Cena bukvic lično v platno vezanih, je 50 kr.

† Gospa Marta Gerberjeva, rojena Potočinova, je po dolgi mučni bolezní, prevedena s svetimi zakramenti za umirajoče, 16. t. m. umerla in bila slovesno pokopana 18. t. m. Bog ji daj večni mir!

Človek ne vé ne dneva in ne ure!... V torek dopoldne, 17. t. m., je v Radomljah mladi mojster France Osolin, posestnik v Dobski fari, spodkopaval star zid neke štale, ker hočejo novo zidati; kar neutegoma se zid zverne nanj in ga v trenutku do smerti zmlinči. Bog mu daj večni mir.

Deželni zbor je za pogorelce na Vinici odločil iz deželnega zaklada 1200 gld.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Čast. gosp. Martin Gaberc, kaplan pri sv. Magdaleni v Mariboru, pride za kapl. na Vransko; čast. g. Jak. Kavčič, kapl. v Ribnici, k sv. Magdaleni v Mariboru; čast. g. Anton Pernat, kapl. v Brežicah, postane provizor ekspoziture v Planini; č. g. J. Dekort, kapl. v Soštanju, gre za kapl. v Brežice; č. g. Val. Mikuš, kapl. v Celju, za II. v Konjice; č. g. Mat. Stoklas, kapl. v Konjicah, za kapl. v Majšperk; čast. g. Martin Stolz, kapl. v Čadramu, za kapl. k sv. Rupertu v slov. gor.; č. g. Ivan Stanjko, kapl. v Majšperku, za kapl. v Čadram; č. g. Fr. Arnuš, kapl. pri sv. Rupertu v slov. gor., za kapl. na Prihovo in č. g. Anton Petek, kapl. pri sv. Martinu pri Slov. gradci, za kapl. v Ribnici. Č. g. Franc Zdolšek, kapl. na Vranskem, gre začasno v pokoj.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Preč. g. dekan Anton Aleš 5 gld. — Č. g. župn. J. Kapuz 2 gld. — Nektere dobrotnice 1 gld. — Čast. g. župnik Al. Staré 5 gld. — Čast. g. župnik Anton Hočevár 2 gld. 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Iz Borovnice čast. g. kapl. Fr. Dolinar 32 gld. — Fara Rova 3 gld.

Za sv. Očeta: Fara Rova 3 gld.

Za pogorelce na Vinici: Čast. g. župnik Al. Staré 15 gld. — Zbirke na Št. Urški gori po čast. g. duh. pastirju Šim. Robiču 6 gld. — Č. g. Andr. Stritar 5 gld. — Fara Št. Lovrenška pri Trebnji 9 gld. 93 kr. — G. Fr. Ka. G. 10 gld. — Č. g. župn. Mih. Horvat 10 gld. — Čast. g. župnik J. Kapuz 2 gld. — Gospa Josipina Staré 15 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Fara Rova 3 gld. — Fara Št. Lovrenška pri Trebnji 2 gld. 27 kr. — Zbirka faranov v Mošnjah 5 gld. 30 kr. — Žiri po č. g. župniku 6 gld. — Žalina 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Žalina 22 gld.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Č. g. župnik Jan. Kapuz 2 gld. „Viv. seq.“

Za cerkev Jezusovega prese. Serca: Fara Rova 4 gld.

Za afrikanski misijon: Fara Rova 2 gld. 50 kr.

Za ameriški misijon: Fara Rova 2 gld. 50 kr.

Za Marijanišče: Fara Rova 3 gld.

Za cerkev v Želinih: Čast. g. župnik A. Staré 2 gld.

Za dr. Jegličeve naprave: Čast. g. župnik A. Staré 2 gld.